

Arrest

nr. 216 081 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij op 5 maart 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2018 maakt verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Verzoeker verklaart een toerist te zijn en een hotel in de buurt te zoeken. Uit onderzoek blijkt dat verzoeker SIS-geseind staat door Nederland met als vervaldatum 30 januari 2019.

Op 29 januari 2018 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 februari 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Verzoeker verklaart woonachtig te zijn in Nederland en naar België te komen om voertuigen te verkopen.

Op 5 maart 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Hieruit blijkt dat verzoeker naar aanleiding van een verkeersinbreuk werd gecontroleerd en hij rondreed met een voertuig voorzien van een vervallen tijdelijke transit kentekenplaat. Verzoeker verklaart een voertuig te hebben aangekocht in België en hiermee op weg te zijn naar Bulgarije.

Op 5 maart 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 201 047 van 13 maart 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 5 maart 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag om 10.40 uur aan verzoeker wordt ter kennis gebracht:

“(…)

Aan de Heer:

Naam : K. (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum : (...).1980

geboorteplaats : G. (...)

nationaliteit : Kosovo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29/01/2018.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(…)”

Op 5 maart 2018 om 15.30 wordt verzoeker gehoord.

Op 16 maart 2018 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Pristina (Kosovo).

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), van artikel 40bis, 47/1, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.

1.1 Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“(…)”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

1.2. Aan het bestaan van een gezinsleven. of aan de hechtheid hiervan kan in casu niet getwijfeld worden. Indien we kijken naar de factoren die bepalen of er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM volgens de rechtspraak van het EHRM, dan blijkt immers het volgende:

> wat betreft de aard en de duur van de relatie: Verzoeker en zijn partner vormen drie jaar een koppel. In een eerste fase van hun relatie gingen ze bij elkaar op bezoek in Nederland, België en Kosovo. Intussen wonen ze sinds kort samen, verwachten ze op 24 juni 2018 hun eerste kindje wensen ze in het huwelijk te treden. (stukken 6-11)

> wat betreft het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben: aan het engagement van verzoeker en zijn partner kan niet getwijfeld worden, nu ze hun eerste kindje verwachten. Bovendien zorgt verzoeker mee voor de vijfjarige dochter van zijn partner. Als ze bij hen is (de helft van de tijd), is hij een betrokken stiefvader. Hij heeft een erg goede band met M. (...). (stukken 3, 6, 8 en 9)

Deze elementen tonen afdoende aan dat verzoekers relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook met zijn stiefdochter

heeft verzoeker een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Het gezinsleven van verzoeker met zijn partner wordt bovendien ook beschermd door artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet:

"(...)"

Artikel 47/2 voorziet: "(...)"

Op grond van artikel 47/1, 47/2 en artikel 40bis e.v. komt verzoeker in aanmerking voor verblijfsrecht als duurzame partner van een Unieburger.

1.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dit onderzoek van verwerende partij schiet echter ernstig tekort. Meer nog, in casu, lijkt dit onderzoek onbestaande.

De bestreden beslissing rept met geen woord over enig gezinsleven en is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29/01/2018.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. "

Verwerende partij verwijst dus louter naar het (één enkel) eerder bevel dat verzoeker kreeg. Hieruit leidt verwerende partij af dat verzoeker 'niet heeft getwijfeld' om op illegale wijze op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Echter, verwerende partij zegt niets over verzoekers partner en haar dochter, terwijl duidelijk is dat zij een gezinsleven uitoefenen en verwerende partij hiervan op de hoogte is. Bovendien stelt verwerende partij onterecht dat verzoeker 'niet heeft getwijfeld' om hier illegaal te verblijven. Immers, verzoeker verblijft nog niet lang op het Belgisch grondgebied en is volop bezig om een aanvraag tot verblijf in te dienen. Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat hij de nodige documenten verzamelde om te huwen met zijn partner. Verwerende partij houdt op geen enkele manier rekening met verzoekers gezinsleven en verzoekers hoedanigheid van duurzame partner van een Unieburger cfr. artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Om de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

1.4. In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Kosovo en heeft verwerende partij deze niet in overweging genomen. In elk geval blijkt uit de motivering niet dat er ook maar enig onderzoek gebeurde.

Ten eerste is verzoekers partner van Nederlandse nationaliteit. Ze is er geboren en getogen en heeft er altijd gewoond. Recent verhuisde ze omwille van professionele redenen naar België. Ze werkt als kledingontwerpster in Nederland en verkent momenteel de Belgische markt om er ook aan de slag te gaan. Het centrum van haar belangen ligt in Nederland en België. Haar minderjarige dochter en haar integrale vrienden- en kennissenkring wonen er, ze werkt er en haar sociale leven speelt zich er af. Indien verzoekers partner zou moeten verhuizen naar Kosovo, zou dit een inbreuk inhouden op haar privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt immers ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63). Men kan van verzoekers Nederlandse partner dus niet verwachten dat ze alles opgeeft in België en Nederland en mee naar Kosovo verhuist.

Voorts heeft verzoekers partner een dochter uit haar vorige relatie, van Nederlandse nationaliteit en vijf jaar oud. Zij verblijft afwisselend bij haar moeder in België en haar vader in Nederland. Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

Verzoekers stiefdochter heeft een enkele band met Kosovo. Ze is geboren in Nederland en heeft er altijd gewoond. Sinds haar moeder in september 2017 in België kwam wonen, verblijft ook zij halftijds in België.

Indien de partner van verzoeker naar Kosovo dient te verhuizen, zal dit een ernstige inbreuk vormen op haar gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met haar dochter. Bovendien heeft ook verzoeker een sterke band met zijn stiefdochter, die beschermd wordt onder artikel 8 EVRM. Deze band blijkt uit de voorgelegde stukken.

Verzoekers stiefdochter meenemen naar Kosovo is uiteraard onmogelijk, gezien ze geen enkele band heeft met het land, niet zomaar zal kunnen instappen in het onderwijs in Kosovo, haar integrale familie, vrienden- en kennissenkring in Nederland en België woont en in de eerste plaats haar vader. Naar Kosovo verhuizen zou voor verzoekers stiefdochter betekenen dat ze haar vader zou moeten verlaten, dit co-ouderschap over haar uitoefent en bij wie ze momenteel halftijds verblijft. Dit zou duidelijk een serieuze inbreuk vormen op haar recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM met haar vader. Het is bovendien hoogst onzeker en weinig plausibel dat haar vader toestemming zou verlenen.

Bij dit alles lijkt verwerende partij niet te hebben stilgestaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ook over verzoekers toekomstig kindje hult verwerende partij zich in stilzwijgen. Nochtans houdt de bestreden beslissing in dat verzoeker de geboorte van zijn eigen kindje niet kan meemaken, evenals de laatste weken van de zwangerschap en eerste weken van haar bestaan.

Uw Raad heeft geoordeeld dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wanneer een broer de bevalling van zijn zus niet kan bijwonen. (RvV 8 april 2016, nr. 165.435) In dit arrest lezen we ook dat de praktijk van de Belgische autoriteiten erin bestaat om familieleden van de eerste graad toe te laten aanwezig te zijn op het grondgebied bij de bevalling. Bij uitbreiding moet een koppel uiteraard de mogelijkheid worden geboden om een bevalling samen mee te maken.

Van beide kinderen, het ongebooren kindje en de vijfjarige stiefdochter, kan gezien hun leeftijd ook niet worden verwacht dat zij vanuit België de band met verzoeker zouden onderhouden via communicatiekanalen zoals telefoon en internet.

Het gezinsleven in Kosovo beleven met zijn partner en stiefdochter is omwille van de bovenstaande redenen dus onmogelijk.

Ook een verhuis naar Kosovo enkel met zijn (zwangere) partner is onmogelijk, gezien dit een ernstige inbreuk zou zijn op het gezinsleven van zijn partner met haar minderjarige dochter. Zij heeft immers altijd voor haar gezorgd, (sinds de echtscheiding halftijds) samengewoond en dit zou abrupt onderbroken worden.

1.5. Om al deze redenen maakt de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet uit.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...)"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet: "(...)"

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)"

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker gedurende twee jaar gescheiden zal blijven van zijn partner en kind(eren) zonder dat hierover ook maar enig motief werd opgenomen of op enige manier rekening mee werd gehouden, in weerwil van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker zal zijn kinderen niet zien opgroeien en kan zijn partner niet bijstaan bij de zwangerschap en de bevalling. Verzoekers partner zal alleen dienen in te staan voor de zorg en opvoeding van hun (binnenkort) twee kinderen. Voor jonge kinderen is de zorg en nabijheid van de ouders echter cruciaal voor hun ontwikkeling. Communicatie via het internet biedt geenszins dezelfde warmte en geborgenheid die cruciaal zijn voor de ontwikkeling van kinderen. Gelet op de leeftijd van de kinderen, is dit bovendien weinig realistisch.

Er bestaat weliswaar de mogelijkheid tot schorsing of opheffing van het inreisverbod, maar deze is theoretisch van aard, en indien de beslissing vier maanden uitblijft, wordt deze geacht negatief te zijn. Er is geen enkele garantie dat het inreisverbod ook effectief zal worden ingetrokken.

De bestreden beslissing vormt dan ook een serieuze inbreuk op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoeker, zijn zwangere Nederlandse partner en zijn stiefdochter.

Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij ook de zorgvuldigheidsplicht. In casu is er een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, en moest verwerende partij hier onderzoek naar doen en erover motiveren.

Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet gehandeld, door geen rekening te houden met verzoekers gezinsleven met zijn zwangere partner en haar stiefdochter, de individuele omstandigheden van verzoeker.

Daarnaast heeft verwerende partij ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

1.6. Uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verwerende partij hield geen enkele rekening met zijn stiefdochter, hoewel dit kind ook getroffen wordt door deze beslissing. Dit is in flagrante strijd met hetgeen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (de Terugkeerrichtlijn).

Bij de tenuitvoerlegging van de terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten gehouden om artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met hinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)".

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing betreft immers een tenuitvoerlegging van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"(...)"

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by; for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. " (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat verwerende partij ook maar enigszins rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers kind, hoewel de bestreden beslissing ook dit kind (minstens onrechtstreeks) beïnvloedt. Verzoekers stiefdochter zal immers ofwel moeten mee verhuizen naar Kosovo (waardoor zij haar vader moet achterlaten), ofwel zal ze voor onbepaalde tijd worden gescheiden van haar stiefvader. Verwerende partij liet het na om het hoger belang van verzoekers kind mee in rekening te brengen."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 8 EVRM, van de artikelen 40bis, 47/1, 47/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat aan het bestaan van een gezinsleven of aan de hechtheid ervan niet getwijfeld kan worden. Ze zouden drie jaar een koppel vormen en sinds kort samenwonen. Zijn gezinsleven zou beschermd worden door artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Hij verwijt de verwerende partij met geen woord te reppen over het gezinsleven in de beslissing. Er zouden hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in Kosovo, daar zijn partner Nederlands is en er altijd geboren en gewoond heeft. Hij zou een dochter hebben uit een vorige relatie die afwisselend bij haar moeder in België en haar vader in Nederland verblijft. Zijn stiefdochter zou geen enkele band hebben met Kosovo. De beslissing zou inhouden dat hij de geboorte van zijn dochter niet kan meemaken. De mogelijkheid om een opheffing of opschorting aan te vragen zou theoretisch zijn. Met de belangen van het kind zou geen rekening zijn gehouden.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM, van de artikelen 47/1, 47/2, 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest.

Hij betoogt dat hij bij het invullen van de vragenlijst aangaf een Nederlandse partner te hebben, die zes maanden zwanger is en dat dat de reden is waarom hij in België wilt blijven.

De verwerende partij behandelt de twee middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bijlage 13sexies werd genomen op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en er voor vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Er werd gekozen voor een termijn van twee jaar omdat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

De beslissing luidt onder meer als volgt:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29/01/2018. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Verzoeker betwist niet dat er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend nu hij ook het voorwerp uitmaakt van een bijlage 13septies en hij inmiddels is teruggekeerd naar Kosovo. Hij betwist evenmin dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. Die determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing geschraagd wordt naar recht, worden door verzoeker dus op geen enkele wijze weerlegd.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, hoewel hij 3 maal werd aangetroffen in illegaal verblijf in België, op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het bestaan van een gezinsleven, terwijl hij in zijn verzoekschrift voorhoudt als zou hij sedert 3 jaren een relatie hebben met mevr. F. (...). Uit de administratief verslagen vreemdelingencontrole blijkt dat hij verklaarde als ‘toerist’ in België te zijn, een ‘wagen te hebben gekocht en op doorreis te zijn naar Bulgarije’ en ‘naar België te komen voor het verkopen van voertuigen’. Uit voorgaande blijkt dat hij telkens in de mogelijkheid werd gesteld om verklaringen af te leggen, doch dat hij geen enkele melding maakte van mevr. F. (...) en zijn 3-jarig durende relatie.

Verzoeker werd op 5 maart 2018 een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. De vertaling daarvan, gevoegd aan de huidige nota met opmerkingen, luidt als volgt:

“Vertaling vragenlijst

05.03.2018 / 15:30

Naam: K. (...) Voornaam: B. (...)

Geboorteplaats: G. (...) Geboortedatum: (...).1980

Nationaliteit: Kosovaar Taal: Albanees

1. Ongeveer 10 dagen.
2. Ik ben met een vrachtwagen gekomen, verstopd.
3. Ik heb mijn identiteitskaart bij.
4. Ik heb hoogtevrees en ik ben bang van gesloten plaatsen.
5. Ja, ik heb een relatie met M. F. (...).
6. Neen.
7. Mijn vriendin is 6 maanden zwanger.
8. De reden waarom ik hier wil verblijven is het kind dat mijn vriendin M. F. (...) verwacht.”

Verzoeker maakte derhalve voor het eerst melding van zijn vermeende relatie met mevr. F. (...) op 5 maart 2018, dag waarop hem een vragenlijst werd overhandigd. Nu er daarvoor geen enkele aanwijzing was dat er sprake zou zijn van een relatie, gelet op de verklaringen van verzoeker in het kader van de administratieve verslagen en verzoeker bovendien zelf verklaard heeft dat hij op 5 maart 2018 nog maar 10 dagen in België verblijft, kan het bestuur bezwaarlijk verweten worden in de bijlage 13sexies niets vermeld te hebben omtrent het eventueel bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

“Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.” (Raad van State, nr. 239.974 van 28 november 2017) (eigen markering)

Om tot een schending van artikel 8 EVRM te besluiten en om te oordelen dat er geen belangenafweging werd gemaakt, dient, in navolging van voormelde rechtspraak van de Raad van State, het dossier en meer bepaald het bestaan van een gezinsleven onderzocht te worden. Dit gezinsleven dient immers te kunnen worden afgeleid op basis van de stukken zoals die blijken uit het administratief dossier.

Zoals reeds supra afdoende werd benadrukt, bestond er op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, niet het minst enige aanleiding om te spreken van een gezinsleven.

In het verzoekschrift werd uitvoerig ingegaan op het gezinsleven, waarbij enkele stukken werden gevoegd ter staving ervan. Verzoeker betoogt dat aan het bestaan van een gezinsleven en de hechtheid ervan niet getwijfeld kan worden, dat hij met zijn partner hun eerste kindje verwacht, dat hij instaat voor de zorgen van het kindje van zijn partner en dat hij in het huwelijk wil treden.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift onder meer een ‘ouderschapsplan’ afgesloten tussen mevr. M. F. (...), de vermeende partner van verzoeker en de heer M. K. (...), vader van M. C. K. (...). Hieruit kan niet meer dan worden afgeleid dat er een omgangsregeling bestaat tussen de ouders van het kind M. C. (...), en dat het hoofdverblijf van het kind toegewezen werd bij haar vader te Rotterdam. Het is onduidelijk op welke wijze de omgangsregeling uitwerking zal krijgen als het kind, geboren op 21/11/2012, weldra de leeftijd bereikt van 6 jaar en het schoolgaan op continue wijze gegarandeerd kan worden nu Rotterdam en Ledegem 250 km van elkaar zijn gelegen. Hieromtrent wordt alleszins geen verdere duiding gegeven in het verzoekschrift, terwijl wel wordt voorgehouden dat een verhuis naar Kosovo onmogelijk zou zijn omdat de partner nog een kindje heeft.

Verzoeker toont ook niet aan waarom het gezinsleven dient te worden verdergezet in België, nu het gezinsleven tussen mevr. F. (...), het kindje M. (...) en de vader van het kindje, zich steeds gesitueerd heeft in Nederland, land waarvan mevr. F. (...) de nationaliteit heeft.

De loutere verklaring van verzoeker dat hij in het huwelijk wenst te treden met mevr. F. (...), is niet meer dan een verklaring op eer, uitgaande van verzoeker zelf. Hieruit kunnen geen enkele rechten worden afgeleid. Evenmin kan daaruit het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven worden afgeleid.

De verklaring van 7 maart 2018 van de verloskundigenpraktijk te Rotterdam toont enkel aan dat mevr. F. (...) zwanger is en dat de bevalling verwacht wordt op 24/06/2018. Hieruit blijkt niet dat verzoeker de vader zou zijn van het ongebooren kind.

Verzoeker voegt een e-ticket toe op naam van mevr. F. (...) en haar dochter m.b.t. een vlucht vanuit Amsterdam Schiphol naar Ljubljana, Slovenië en vanuit Ljubljana naar Pristina, Kosovo op datum van 3 maart 2017. Het loutere feit dat mevr. F. (...) met haar dochter éénmalig gereisd zou zijn naar Kosovo (de stempels uit het paspoort van het kindje M. (...) en van mevr. F. (...) zouden immers ook dateren van 3 maart 2017), zonder dat hierbij documenten werden gevoegd waaruit blijkt dat zij ook effectief op bezoek gingen bij verzoeker, toont het bestaan van een relatie op geen enkele manier aan.

De ongedateerde foto's, op basis waarvan zelfs niet kan worden afgeleid wie er staat afgebeeld, kunnen bezwaarlijk volstaan om een relatie te weerhouden.

Uit voorgaande volgt dat op basis van de stukken die voor het eerst werden gevoegd bij het verzoekschrift, het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden, waardoor een schending van voormelde hogere rechtsnorm evenmin werd aangetoond. Daaruit volgt dat er evenmin een belangenafweging diende te worden doorgevoerd. De kritiek van verzoeker, waarbij hij stelt het niet geweten is op grond waarvan hij geseind staat door de Nederlandse autoriteiten en dat dit noodzakelijk is om een belangenafweging te maken is om diezelfde reden niet dienstig. Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 5 maart 2018 vastgesteld werd dat er sprake is van een SIS seining door Nederland op grond van artikel 24 SIS II Verordening. Derhalve werd de beslissing genomen op grond van recente informatie en met de vaststelling dat de SIS Seining inmiddels niet was opgeheven. Wat er ook van zij, de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten en de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten zijn voldoende om te beslissing te schragen naar recht.

In arrest nr. 201.047 d.d. 13 maart 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen m.b.t. artikel 8 EVRM onder meer wat volgt:

“(…) Daarenboven, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt evenmin uit de door haar voorgelegde stukken dat zij al ruim drie jaar een relatie zou hebben met de Nederlandse

onderdaan; De summere foto's die zij voorlegt kunnen dergelijk bewijs niet leveren, zij zijn immers niet gedateerd, daargelaten nog de vraag of uit enkele foto's de hechtheid van een relatie kan afgeleid worden. (...). Wat er ook van zij, zelfs indien de voorgehouden partner in die periode naar Kosovo is gegaan, blijkt hieruit geenszins wie ze is gaan bezoeken of nog, dat op basis van twee uitermate korte tripjes kan afgeleid worden dat verzoekende partij een beschermingswaardige relatie heeft met de Nederlandse onderdaan. De Raad stelt voorts vast dat de intentie verklaring om te huwen pas werd opgesteld na het treffen van de bestreden beslissing, met name pas op 8 maart 2018. Voorts kan uit een loutere wil om te huwen niet zonder meer blijken dat er sprake is van een gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM. Het loutere feit dat de voorgehouden partner zwanger ris en moet bevallen, maakt evenmin dat daaruit blijkt dat verzoekende partij een relatie heeft met deze persoon, laat staan dat het gaat om een hechte relatie nu ook niet blijkt dat verzoekende partij de vader is van het ongeboren kind.

(...)

Uit de voorgelegde stukken blijkt alleszins niet dat verzoekende partij een vaderrol opneemt ten opzichte van dit kind.(...)

Naast het feit dat verzoekende partij ook niet aantoonbaar dat zij de vader zou zijn van dit ongeboren kind, wijst de Raad er voorts op dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven'.

(...).

Het betoog over de hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland verder te zetten en het inreisverbod is gelet op voorgaande vaststellingen niet dienstig, daargelaten nog de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat indien zij werkelijk een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben in België, zij desondanks geen schorsing of opheffing van het inreisverbod kan bekomen.(...)

Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geen schending van het hoorrecht op het eerste gezicht aan.(...)"

Verzoeker toont niet aan om welke redenen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou moeten afwijken van haar motivering zoals supra uiteengezet.

Luidens vaste rechtspraak van het HJEU kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient verzoeker elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Hij dient aan te tonen dat hij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker beperkt zich tot het inroepen van een gezinsleven, doch toont het bestaan ervan niet aan.

Derhalve toont verzoeker niet aan op welke wijze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben indien het bestuur ervan op de hoogte zou zijn geweest.

Dit blijkt overigens duidelijk uit de op 13 maart 2018 gevoerde evaluatie van de elementen die werden ingeroepen in het kader van het hoorrecht. Die evaluatie, op basis waarvan geoordeeld werd dat de elementen ingeroepen door verzoeker niet nopen tot het nemen van een andersluidende beslissing, luidt als volgt:

"Betrokkene heeft op 05.03.2018 een vragenlijst in het kader van het hoorrecht ingevuld. De antwoorden worden in deze nota geëvalueerd.

Betrokkene geeft niet aan te vrezen voor schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Kosovo.

Betrokkene geeft aan een partner in België te hebben. Het betreft mevrouw M. F. (...). Mevrouw F. (...) is in geldig verblijf en ingeschreven in de gemeente Ledegem. Hij verklaart dat ze 6 maanden zwanger is van hem en dat hij daarom in België wil blijven. Betrokkene geeft aan een schending van art. 8 EVRM te vrezen ingevolge zijn verwijdering.

Om een eventuele schending van artikel 8 EVRM te beoordelen dient het dossier en meer bepaald het bestaan van een gezinsleven onderzocht te worden. Dit gezinsleven dient te kunnen worden afgeleid op basis van de stukken zoals die blijken uit het administratief dossier. Betrokkene legde evenwel geen enkel element voor waaruit een effectief beleefd gezinsleven blijkt en een schending van art. 8 EVRM in geval van een terugkeer naar Kosovo is dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene geeft aan niet ziek te zijn."

In het arrest met nr. 194.762 d.d. 9 november 2017 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hoewel er uit het administratief dossier niet kon worden afgeleid dat de betrokkene voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord, een schending van het hoorrecht niet werd weerhouden, daar er geen elementen werden aangevoerd die een ander licht hadden kunnen werpen op de besluitvorming (randnummers 3.2.2.6 en 3.2.2.7).

Ook in casu kan om diezelfde reden een schending van het hoorrecht niet worden weerhouden.

Bovendien is de schending van zijn vermeende familieleden niet het gevolg van het inreisverbod, doch wel van de bijlage 13septies die inmiddels reeds ten uitvoer werd gelegd. Het staat verzoeker thans vrij om de nodige stappen te ondernemen vanuit zijn herkomstland indien hij zijn vermeende familieleden wil vervoeegen. Zijn kritiek dat de aanvraag van opheffing en opschorting enkel theoretisch zou zijn, mist feitelijke grondslag.

Er worden geen gegronde middelen voorgesteld."

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), van artikel 47/1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht en schending van het hoorrecht voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en als beginsel van behoorlijk bestuur.

In het kader van de zorgvuldigheidsplicht, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij het gezinsleven van verzoeker en het hoger belang van zijn stiefdochter in rekening moeten brengen, m.a.w. verwerende partij had deze verschillende belangen moeten oplijsten, onderzoeken en tegen elkaar afwegen en er vervolgens over moeten motiveren in de bestreden beslissing. (zie eerste middel)

Mocht Uw Raad van oordeel zijn dat verwerende partij niet op de hoogte kon zijn van het gezinsleven van verzoeker, had verwerende partij op zijn minst verzoeker de kans moeten geven dit toe te lichten alvorens de bestreden beslissing te nemen. Dit wordt immers voorgeschreven door het hoorrecht voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen"

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de

verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz.* 1-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de recht en van de verdediging.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, in casu van toepassing.

Het Hof van Justitie oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, *Alrosa*, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, *TU München*, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening is rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met

volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, dat namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, pt. 122). Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest *Heylens* (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, *Heylens*, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

In casu werd het hoorrecht van verzoeker geschonden.

Immers, zoals blijkt uit het administratief dossier werd in het kader van het hoorrecht een vragenlijst aan verzoeker overhandigd op 5 maart 2018, dag van zijn arrestatie en dag dat de bestreden beslissing werd genomen. Bij het invullen van deze vragenlijst gaf verzoeker aan dat hij een Nederlandse partner heeft, nl. mevrouw F. (...), dat zij zes maanden zwanger is van hem en dat dit de reden is dat hij in België wilt blijven.

Pas op 13 maart 2018, na het nemen van de bestreden beslissing en op de dag van de zitting bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werden de antwoorden van verzoeker geëvalueerd. (stuk 12) Meer nog, pas op 13 maart 2018 werden de antwoorden van verzoeker vertaald van het Albanees naar het Nederlands. Nochtans had verzoeker aangegeven ook Nederlands en Engels te spreken, dus had verwerende partij de antwoorden ineens kunnen begrijpen en evalueren - mocht de nodige vertaling als obstakel worden gezien.

Deze handelswijze kan niet worden beschouwd als de uitoefening van het hoorrecht van verzoeker. Immers, het doel van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest wordt volledig voorbijgestreefd. Wanneer verwerende partij pas 8 dagen na de bestreden beslissing een (beknopte) evaluatie doet van de informatie die verzoeker in het kader van het hoorrecht heeft laten gelden, heeft verwerende partij niet met volledige kennis van zaken de beslissing kunnen nemen. Op deze manier heeft verzoeker niet de kans gehad om nieuwe elementen naar voren te brengen, die hadden moeten meespelen bij het nemen van de beslissing.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie stellen M. MAES en A. WIJNANTS:

"Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden, met als doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen¹.

Ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, moet die in de gelegenheid worden gebracht om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten². Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord, wordt dus enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de relevantie van de feiten en eventueel over de documenten die in aanmerking zijn genomen³. Het list voor de hand dat de betrokkene moet worden gehoord alvorens de beslissing wordt genomen." (stuk 13)

Wanneer de in het kader van het hoorrecht verschaft informatie pas wordt vertaald naar een taal die verwerende partij machtig is nadat de bestreden beslissing is genomen, kan bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker werd gehoord vóór het nemen van de beslissing. Ook de evaluatie had moeten plaatsvinden voordat de bestreden beslissing werd genomen. Omdat dit niet gebeurde, werd het hoorrecht niet effectief uitgeoefend.

Dat de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht schendt."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3.1. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.2.3.2. Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn partner M.F., met haar dochter en naar de zwangerschap van zijn partner. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij

gedurende twee jaar gescheiden zal blijven van zijn partner en kind(eren) zonder dat hierover ook maar enig motief in de bestreden beslissing werd opgenomen of op enige manier rekening mee werd gehouden en dit in weerwil van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt verder op dat indien de verwerende partij niet op de hoogte kon zijn van zijn gezinsleven zij op zijn minst verzoeker de kans had moeten geven om dit toe te lichten alvorens de thans bestreden beslissing te nemen. Verzoeker wijst in dit verband op het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Verzoeker erkent dat hem op de dag van het nemen van de thans bestreden beslissing een vragenlijst werd voorgelegd, die hij ook heeft ingevuld maar werpt op dat zijn antwoorden pas op 13 maart 2018, dit is 8 dagen na het nemen van de bestreden beslissing werden geëvalueerd. Verzoeker werpt op dat deze handelwijze niet kan worden beschouwd als een uitoefening van het hoorrecht omdat het doel ervan volledig wordt voorbijgestreefd. Wanneer de verwerende partij pas 8 dagen na het nemen van de bestreden beslissing de vragenlijst van verzoeker gaat evalueren heeft zij niet met volledige kennis van zaken de beslissing genomen. Onder verwijzing naar rechtsleer stipt verzoeker aan dat hij diende te worden gehoord vooraleer de thans bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die heeft geleid tot de invoeging van artikel 74/11 in de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod benadrukt dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) oplegt *“dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreessaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor twee jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een inreisverbod, wat te dezen inhoudt dat aan verzoeker gedurende twee jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt ontzegd, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Verzoeker werpt op dat het hoorrecht in deze zaak werd geschonden. Verzoeker erkent dat hem op de dag van het nemen van de thans bestreden beslissing een vragenlijst werd voorgelegd, die hij heeft ingevuld maar werpt op dat zijn antwoorden pas op 13 maart 2018, dit is 8 dagen na het nemen van de thans bestreden beslissing werden geëvalueerd. Verzoeker werpt op dat deze handelwijze niet kan worden beschouwd als een uitoefening van het hoorrecht omdat het doel ervan volledig wordt voorbijgestreefd. Wanneer de verwerende partij pas 8 dagen na het nemen van de bestreden beslissing de vragenlijst van verzoeker gaat evalueren heeft zij niet met volledige kennis van zaken de beslissing genomen. Onder verwijzing naar rechtsleer stipt verzoeker aan dat hij diende te worden gehoord vooraleer de thans bestreden beslissing werd genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de thans bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend op 5 augustus 2018 om 10 uur 40 minuten. Vervolgens werd verzoeker een vragenlijst voorgelegd op 5 augustus 2018 om 15 uur 30 minuten. Zoals verzoeker terecht aanstipt werden de elementen aangereikt tijdens het gehoor pas op 13 maart 2018 geëvalueerd. Te dezen wordt verzoeker bijgetreden waar hij opwerpt dat “*Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt dus enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure zijn*

standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de relevantie van de feiten en eventueel over de documenten die in aanmerking zijn genomen³. Het ligt voor de hand dat de betrokkene moet worden gehoord alvorens de beslissing wordt genomen.”

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten *Alassini e.a.*, C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Te dezen laat verzoeker gelden dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, aan het bestuur had kunnen meedelen dat hij een Nederlandse partner heeft, mevrouw F., zij een dochter heeft uit een vorige relatie en zij sinds zes maanden zwanger is van hun kind en hij om deze redenen in België wenst te blijven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat deze elementen in rekening werden gebracht.

Gelet op het feit dat ingevolge artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wordt *in casu* dan ook aannemelijk gemaakt dat de thans aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks kan leiden tot de inkorting van de duur van het bestreden inreisverbod dan wel het achterwege blijven van het opleggen van dit inreisverbod. Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod dient immers rekening te worden gehouden met de “specifieke” omstandigheden van het geval. Het niet horen van verzoeker alvorens de thans bestreden beslissing werd genomen heeft dan ook mogelijkwijze een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt aangetoond.

3.2.3.3. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker driemaal werd aangetroffen in illegaal verblijf in België, maar hij op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het bestaan van een gezinsleven, terwijl hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij al drie jaar een relatie heeft met mevrouw F. De verwerende partij

verwijst naar de verslagen administratieve vreemdelingencontrole waaruit blijkt dat verzoeker verklaarde als toerist in België te zijn, een wagen te hebben gekocht en op doorreis te zijn naar Bulgarije en naar België te komen voor het verkopen van voertuigen. De verwerende partij laat gelden dat verzoeker telkens in de mogelijkheid werd gesteld om verklaringen af te leggen, maar dat hij geen enkele melding maakte van mevrouw F. en zijn drie jaar durende relatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker reeds drie maal het voorwerp uitmaakte van een administratief verslag vreemdelingencontrole, met name op 29 januari 2018, op 11 februari 2018 en op 5 maart 2018 en hij respectievelijk verklaarde een toerist te zijn en een hotel in de buurt te zoeken, woonachtig te zijn in Nederland en naar België te komen om voertuigen te verkopen en een voertuig te hebben aangekocht in België en hiermee op weg te zijn naar Bulgarije. Verzoeker maakte geen gewag van een relatie met mevrouw F. noch van haar zwangerschap. Uit de administratieve verslagen vreemdelingencontrole van 29 januari 2018, van 11 februari 2018 en 5 maart 2018 blijkt evenwel niet dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om zijn specifieke gezins- en familiale situatie toe te lichten in het kader van het voornemen om hem een inreisverbod van meerdere jaren op te leggen. Zo blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 5 maart 2018, dat werd opgesteld op dezelfde dag maar nog vóór het nemen van de bestreden beslissing dat verzoeker werd gecontroleerd naar aanleiding van een verkeersinbreuk en hij rondreed met een voertuig voorzien van een vervallen tijdelijke transit kentekenplaat. Verzoeker verklaarde vervolgens een voertuig te hebben aangekocht in België en hiermee op weg te zijn naar Bulgarije. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 5 maart 2018 blijkt niet dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om zijn specifieke gezins- en familiale situatie toe te lichten in het kader van het voornemen om hem een inreisverbod van meerdere jaren op te leggen. De politiediensten stelden een verkeersinbreuk vast en confronteerden verzoeker hiermee.

Verder werpt de verwerende partij op dat op 5 maart 2018 verzoeker een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Verwerende partij voert aan dat verzoeker pas op 5 maart 2018 voor het eerst melding maakt van zijn vermeende relatie met mevrouw F. en er daarvoor geen enkele aanwijzing was dat er sprake zou zijn van een relatie gelet op de verklaringen van verzoeker in het kader van de administratieve verslagen vreemdelingencontrole. De verwerende partij stipt aan dat verzoeker op 5 maart 2018 zelf verklaarde nog maar 10 dagen in België te verblijven. Het kan de verwerende partij volgens haar dan ook niet worden verweten in het thans bestreden inreisverbod niets te hebben vermeld over het eventueel bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de thans bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend op 5 augustus 2018 om 10 uur 40 minuten. Vervolgens werd verzoeker een vragenlijst voorgelegd op 5 augustus 2018 om 15 uur 30 minuten. Zoals verzoeker terecht aanstipt werden de elementen aangereikt tijdens het gehoor pas op 13 maart 2018 geëvalueerd. Hieruit volgt dat hoe dan ook bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker aanreikte tijdens zijn gehoor. Te dezen werd met de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen die zijn belangen op nadelige wijze beïnvloedt, zonder dat hem daarbij voorafgaandelijk aan het nemen van deze beslissing de mogelijkheid werd geboden om nuttig voor zijn belangen op te komen, en – meer specifiek – om de specifieke omstandigheden van zijn geval inzake zijn gezinsleven te kunnen laten gelden, terwijl artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met alle relevante omstandigheden rekening moet worden gehouden, wat slechts geweten kan worden doordat informatie wordt opgevraagd. In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen van oordeel zou zijn dat zij er niet toe is gehouden de verzoeker uit te nodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens zij een beslissing neemt, houdt dit in deze zaak een miskennis van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht in. Waar de verwerende partij zich er thans over beklagt dat voorafgaand aan het gehoor van 5 maart 2018 er geen enkele aanwijzing was dat er sprake zou zijn van een relatie zodat het bestuur niet kan worden verweten hierover niets te hebben vermeld in de thans bestreden beslissing wordt erop gewezen dat net hierin de finaliteit en het nuttig effect van het hoorrecht liggen. Immers de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). De

verwerende partij mag voorts niet uit het oog verliezen dat de thans bestreden beslissing geen antwoord vormt op een door verzoeker ingediende aanvraag, maar een beslissing die op eigen initiatief van het bestuur genomen werd, zonder dat vooraf aan verzoeker kenbaar was gemaakt dat een dergelijke beslissing zou worden genomen, zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. Waar de verwerende partij nog aangeeft dat er geen enkele aanwijzing was dat er sprake zou zijn van een relatie wordt erop gewezen dat de verwerende partij hiervan op de hoogte had kunnen geweest zijn indien zij verzoeker voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing had gehoord. In dat geval had zij met deze informatie rekening kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Onder verwijzing naar het arrest met nummer 239.974 van 28 november 2017 van de Raad van State stipt de verwerende partij aan dat de Raad artikel 8 van het EVRM schendt wanneer wordt aangenomen dat de belangenafweging in het licht van deze bepaling een uitdrukkelijke motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering zonder nader onderzoek van het dossier besloten wordt tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij leidt uit deze rechtspraak af dat het gezinsleven dient te kunnen worden afgeleid op basis van de stukken zoals die blijken uit het administratief dossier.

De verwijzing naar deze rechtspraak is in deze zaak niet dienend. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is voorzien dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met alle relevante omstandigheden rekening moet worden gehouden wat slechts geweten kan worden doordat informatie wordt opgevraagd. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die heeft geleid tot de invoering van artikel 74/11 in de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod benadrukt dat de Terugkeerrichtlijn oplegt "*dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert*" (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Verder kan in dit arrest van de Raad van State niet worden gelezen in zoverre de verwerende partij dit al zou voorhouden dat een gezinsleven dient te kunnen worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier zonder dat daarbij dient te worden overgegaan tot het horen van de betrokken vreemdeling.

De bedenkingen van de verwerende partij bij het in het kader van het verzoekschrift voorgelegde ouderschapplan afgesloten tussen mevrouw M.F. en de vader van haar kind uit een vorige relatie, met name hoe de omgangsregeling uitwerking zal krijgen eens het betrokken kind zes jaar zal zijn en het schoolgaan op een continue wijze gegarandeerd kan worden nu de ouders 250 km uit elkaar wonen, betreffen *a posteriori* motieven die de gebrekkige totstandkoming van de bestreden beslissing niet kunnen verhelpen. Hetzelfde geldt voor het motief dat verzoeker niet aantoont waarom het gezinsleven dient te worden voortgezet in België en niet in Nederland, land waar zijn vermeende partner verblijft en de vader van haar kind uit een vorige relatie, dat de verklaring van verzoeker dat hij wenst te huwen met mevrouw F. niet meer is dan een verklaring op eer, waaruit het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven niet kan worden afgeleid, dat weliswaar wordt aangetoond dat mevrouw F. zwanger is, maar niet dat zij zwanger is van verzoeker, dat uit de voorgelegde vliegtuigtickets niet kan worden afgeleid wie mevrouw F. en haar dochter in Kosovo hebben bezocht, dat de ongedateerde foto's niet volstaan om een relatie te aanvaarden en de conclusie dat de stukken gevoegd bij het verzoekschrift het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aantonen. Deze motieven zijn *a posteriori* en kunnen de gebrekkige totstandkoming van de bestreden beslissing niet verhelpen.

De verwerende partij verwijst tevens naar het arrest met nummer 201 047 van 13 maart 2018 van de Raad waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van verzoeker wordt verworpen en de bespreking over artikel 8 van het EVRM daar. De Raad wijst er thans op dat deze beoordeling *prima facie* was en dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod verschillende rechtsgevolgen hebben.

De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich beperkt tot het inroepen van een gezinsleven, maar hij het bestaan ervan niet aantoont. De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben indien het bestuur ervan op de hoogte zou zijn geweest.

De Raad stelt enerzijds vast dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord.

De Raad stelt anderzijds vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift tal van stukken bijbrengt om een gezinsleven met mevrouw M.F. aan te tonen, met name:

- de aanvraag van een verklaring van inschrijving op naam van mevrouw M.F. (bijlage 19ter);
- een kopie van het paspoort van het kind van mevrouw M.F. uit een vorige relatie, met in- en uitreisstempels van Kosovo;
- een akte van geboorte van voornoemd kind;
- een ouderschapsplan met betrekking tot voornoemd kind;
- ongedateerde foto's;
- een kopie van het paspoort van mevrouw M.F. met in- en uitreisstempels van Kosovo;
- vliegtuigtickets van Amsterdam naar Pristina op naam van mevrouw M.F. en haar dochter;
- een attest van een verloskundige waarin wordt verklaard dat mevrouw M.F. zwanger is;
- een verklaring van verzoeker van 8 maart 2018 waarin hij aangeeft te willen huwen met mevrouw M.F.;
- een geboorteakte, een attest van ongehuwde staat, een uittreksel uit het centrale register van burgerlijke stand, attest van woonst en een certificaat van burgerschap van verzoeker.

De Raad onderstreept dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing en geenszins de opportuniteit van de bestreden beslissing beoordeelt. Het loutere gegeven dat verzoeker informatie heeft aangereikt die van aard is dat zij mogelijk kan leiden tot de inkorting van de duur van het inreisverbod, dan wel tot het achterwege blijven van het opleggen van een inreisverbod, volstaat om de hoorplicht geschonden te achten. Of de door verzoeker aangereikte elementen van die aard zijn dat zij effectief zullen leiden tot het niet opleggen van een inreisverbod of tot het opleggen van een inreisverbod met een minder lange duur is een beoordeling die het bestuur en niet de Raad toekomt.

De verwerende partij verwijst naar de evaluatie van 13 maart 2018 van de uitoefening van het hoorrecht van 5 maart 2018, om vast te stellen dat verzoeker geen elementen heeft aangereikt die kunnen nopen tot het nemen van een andersluidende beslissing. Deze evaluatie luidt als volgt:

“Betrokkene heeft op 05.03.2018 een vragenlijst in het kader van het hoorrecht ingevuld. De antwoorden worden in deze nota geëvalueerd.

Betrokkene geeft niet aan te vrezen voor schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Kosovo.

Betrokkene geeft aan een partner in België te hebben. Het betreft mevr. M. F. (...). Mevr. F. (...) is in geldig verblijf en ingeschreven in de gemeente Ledegem. Hij verklaart dat ze 6 maanden zwanger is van hem en dat hij daarom in België wil blijven. Betrokkene geeft aan een schending van art. 8 EVRM te vrezen ingevolge zijn verwijdering.

Om een eventuele schending van artikel 8 EVRM te beoordelen dient het dossier en meer bepaald het bestaan van een gezinsleven onderzocht te worden. Dit gezinsleven dient te kunnen worden afgeleid op basis van de stukken zoals die blijken uit het administratief dossier. Betrokkene legde evenwel geen enkel element voor waaruit een effectief beleefd gezinsleven blijkt en een schending van art. 8 EVRM in geval van een terugkeer naar Kosovo is dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene geeft aan niet ziek te zijn.”

Vooreerst stipt verzoeker terecht aan dat de elementen aangereikt tijdens het gehoor pas op 13 maart 2018 werden geëvalueerd, zijnde na het nemen van de bestreden beslissing. Te dezen wordt verzoeker bijgetreden waar hij opwerpt dat *“Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt dus enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de relevantie van de feiten en eventueel over de documenten die in aanmerking zijn genomen³. Het ligt voor de hand dat de betrokkene moet worden gehoord alvorens de beslissing wordt genomen.”*

Voorts kan deze evaluatie van 13 maart 2018 niet volstaan om tot de vaststelling te komen dat verzoeker geen elementen heeft aangereikt waaruit zou kunnen blijken dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Immers ziet de Raad niet in waarom er geen sprake zou kunnen zijn van een gezinsleven en dit enkel en alleen op basis van de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier dit gezinsleven niet kan worden afgeleid. Immers de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Waar de verwerende partij nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 194 762 van 9 november 2017 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

De verwerende partij laat nog gelden dat de scheiding van verzoeker met zijn vermeende familieleden niet het gevolg is van het thans bestreden inreisverbod maar wel van de bijlage 13 *septies* die inmiddels ten uitvoer werd gelegd en het verzoeker vrijstaat om de nodige stappen te ondernemen vanuit zijn land van herkomst indien hij zijn vermeende familieleden wil vervoegen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in haar betoog er aan voorbijgaat dat het thans bestreden inreisverbod de scheiding van verzoeker met zijn vermeende familieleden niet veroorzaakt maar wel bestendigt voor een termijn van twee jaar. De opmerking dat het betoog van verzoeker dat een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod enkel theoretisch zou zijn feitelijke grondslag mist, doet hieraan geen afbreuk.

3.2.3.4. Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 *sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET